

לאורי זה זזה

ציוריו החדשים של לאורי הם ציורים גדולי מימדים, מרשימים, בולעניים ועם זאת - רכים ועדינים, כמו נסוּכה עליהם אוירה חלומית קסומה. הם מייצרים נוף פנורמי המבקש למזג אל תוכו את הצופה בו, אולם הנוף מתפוגג אל מיסטיות ערפילית.

המתח הדיכוטומי הזה אינו זר ליצירותיו של ריי, אולם דומה כי הפעם הוא מוקצן במיוחד. בחופשיות סגנונית מתפרצת, יוצר ריי מכלול צורני מרהיב. החירות הצורנית שנטל לעצמו ריי מסמנת שלב חדש ביצירתו. עולמות הקליגרפיה, האוירה, הקריקטורה, ומעל הכול - ציור השמן המסורתי, (המופשט והריאליסטי פיגורטיבי כאחד) מתערבלים ויוצרים מכלול של שפות שהתמזגו לכדי לכידות אינהרנטית. ביד מיומנת משלב ריי בין רכיבים המשוויכים לדיאגרים שונים, תוך יצירת סינתזה המהווה גילום מרשים של הציור הפוסט מודרני.

ציוריו של ריי, המנוקדים בפיסות גדולות של מידע חזותי דחוס, כמו מבקשים ליצור מרחב הרמטי משלהם, מישור חסר גבולות בתוכו טבולים האייקונים ובתוכו מתרחש אירוע מיוחד במינו, התרחשות שיכולה להיות ממוסגרת תחת הנרטיב של "התמודדות ושימור".

ההתמודדות היא ההתמודדות הפוסט מודרנית עם העבר, עם קלישאות הציור, עם ציטוטים מוכרים מתולדות האמנות. ומתוך כך, מניה וביה, מתבצע השימור. הקומפוזיציה הציורית השופעת כוליות טרנסנדנטית ניתנת לקריאה גם כחומר נזלי המאפשר קיבוע ושמירה, הבד כמלכודת המסוגלת ללכוד את ההשתנות הכאוטית ברגע מכריע, לסמן את ההתאבכות בין הדבר לצבע, לצורה, לקו, למצע.

ציוריו של ריי מעניקים תחושה טהורה של משב רוח שהגיע מן הכאוס, משב רוח שנלכד, בית, והוצרן לכדי אמנות מצוינת.

ד"ר קציעה עלון, מתוך הטקסט הנלווה לתערוכה

Leo Ray, Faces, 2013, mixed media on canvas, 160x210 cm